

belse efter en saadan Adskillelse troer jeg er fornuftig, skjøndt jeg naturligtviis meget villig skal indrømme den ærede Justitsminister, at der ogsaa efter Grundloven er givet mange Love, der indeholde Bestemmelser, som rettest burde henhøre under Regulativer. Men allermindst kan jeg skjøne, hvorledes den sidste ærede Taler fra sine Præmisser kan komme til at søle nogen sær Ungstellighed ved den Mulighed, at der skulde komme et Lagthing, som kunde anbefale en modsat Regel, og en Justitsminister, som vilde tiltræde samme i den Tro, at man i særøiske Sager maatte voldsige sig til Lagthinget, da det netop er den Grundsatning, den ærede Landsthingsmand i høieste Grad har anbefalet os. Jeg veed ikke, hvad der skulde begrunde den ærede Landsthingsmands Frygt for det Tilfælde, at Lagthinget skulde vedtage en Forandring med Hensyn til Forholdet med Jordehval, om hvilket vi ikke vide Andet end at vi have en Fornemmelse af, at det er en ganske elendommelig Eiendomsret, en Slags Forstrandsret, der berettiger til at faae en meget stor Andeel af det Udbytte, der dog væsentlig tilveiebringes ved Andres Arbejde og altsaa efter en naturlig Billighedsfølelse nærmest skulde synes at tilkomme disse. Derfor Lagthinget vedtog en Forandring heri, tør jeg indstaae for, at den ikke vilde møde Modstand af Rigsdagen. Man vilde for det Første støtte sig til den Anskuelse, som den ærede Landsthingsmand med Føle har gjort gjældende, og som jeg aldeles tiltræder, at med Hensyn til recent særøiske Sager maae vi væsentlig betroe os til Lagthinget — og den ærede Taler forudsætter jo en Lagthingsbeslutning, som gjorde Forandring. Den ærede Taler gjorde den meget rigtige Undtagelse, at vor Medvirkning til disse Love dog ikke er betydningløs, da vi have at paasee de store almindelige Retsgrundsetningers Overholdelse. Jeg tvivler meget paa, at Noget fra almindelige Retsgrundsetningers Standpunkt vilde falde paa at bestribe en Sætning, der kom hertil fra Færøerne selv, og som sagde, at de, der fange Hvaler, skulle herefter ikke være nødsagede til at indbetale Udbyttet af deres ofte med Livsfare forbundne

Anstrengelse til dem, der tilfældigtviis ere Grundene. Hvis altsaa den ærede Landsthingsmand forudsætter en Beslutning af Lagthinget, som gif imod denne Jordehvalret, og en Anbefaling af Beslutningen fra Justitsministeren, da kan han være ganske rolig for, at ingensomhelst Rigsdag vilde negte sit Samtykke dertil; men i ethvert Tilfælde synes jeg, at den ærede Landsthingsmands Anse kun kunde føre til at søge optaget i Loven den i det oprindelige Udskast indeholdte § 21. Jeg troer allermindst, at man vil kunne finde noget Motiv til Forkastelsen af det fra det andet Thing indkomne Lovforslag i det Hensyn, der skal tages til Lagthinget; thi uagtet det fremsatte Forslag seer ud som noget ganske Nytt og Andet end det oprindelige, er det dog givet, at der op til Færøerne vil komme paa samme Dag og maaskee paa samme Papir baade Loven og et dertil hørende Regulativ, og at disse to tilfammen ville indeholde Alt hvad Lagthinget har ønsket og vedtaget. Det Gæste, hvori en Forandring vilde ske, vilde være, at Lagthinget fik en større Myndighed med Hensyn til, hvad der ikke er optaget i Loven, idet Rigsdagen haade sagt: vi forbeholde os kun, at de og de Paragrapher, som indeholde Bestemmelser, der kun kunne gives ved Lov, saasom Straffebestemmelser o. s. v., ikke tør forandres uden Samtykke af os, men vi give Lagthinget Fuldmagt til i Forening med Justitsministeren at foretage Forandringer i Regulativets Bestemmelser, idet vi ere i den Grad ukundige i de særøiske Forhold, at vi knap forstaae hvad vi løse derom og ialfald ikke kunne have en begrundet Mening derom. Altsaa Respekten for Lagthinget er intet Argument imod at give Lagthinget Fuldmagt til i Forening med Justitsministeren at være Herre over en heel Deel enkelte Bestemmelser, vedkommende dette Forhold, uden at behøve Samtykke fra Rigsdagen. Jeg seer saaledes ikke den mindste Betænklig-
hed ved at vedtage Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, idet jeg forbeholder mig min Stemme, forsaavidt der skulde blive Spørgsmaal om, hvorvidt Noget var henregnet til det Reglementariske, som rettelig burde have Plads i Loven, og derfor der